

Schatgraven bij Fort Pannerden

Bibi kijkt uit haar slaapkamerraam en ziet regen, regen en nog eens regen. Ze baalt, want wat was ze graag dit jaar weer naar Italië gegaan. Vorig jaar waren ze op vakantie in Blumare, een stadje in de buurt van Genua. Dat was echt super chill. Naar zee, ijs eten en naar de markt. Op de markt had ze een trendy truitje gekocht. Ze had geprobeerd om af te dingen. Dat was niet gelukt.

De knappe jongen van de marktkraam had haar in plaats van korting een ijsje aangeboden in een gelateria, een ijssalon. Dat was leuk. Jammer dat ze geen Italiaans spreekt, want anders was het nog leuker geweest.

Ze zouden ook een dag naar Genua gaan om te winkelen. Maar op die morgen zou en moest haar tweelingbroer Marc op een smal muurtje klimmen. Want volgens hem kon je vanaf dat muurtje de zee zien. Toen hij op het muurtje stond, ging hij op zijn tenen staan, begon te wiebelen enviel. Daarna hadden ze uren bij de eerste hulp van het plaatselijke ziekenhuis doorgebracht. Gelukkig viel het mee. Alleen zijn enkel was gekneusd. Genua zouden ze volgend jaar, dit jaar dus, bezoeken. Maar door corona gaan ze niet naar Italië en blijven ze thuis in Doornenburg. Wat wel top is, is dat vandaag haar nicht Marije met haar stiefbroer Joep komt logeren. Met Marije is het altijd lachen. Dus dat komt helemaal goed. Maar toch, geen Italië, het blijft jammer.

Hé, dat kan niet waar zijn! Daar komt oom Theodoor in zijn oude VW-busje al over de dijk aanrijden. Wat zijn ze vroeg! Bibi sprint de trap af en gooit de keukendeur open. Maar oeps. Lava, de hond gaat ervandoor. Lava holt door het openstaande tuinhok de dijk op. Marije staat al naast het busje en rent gelijk achter Lava aan. Oom Theodoor schuift de zijdeur van het busje open en tilt de fietsen en de tassen eruit. Dan pakt hij een grote doos met Limburgse vlaai van de bank. Ondertussen is Lava de dijk al overgestoken en rent richting Fort Pannerden. Marc, Joep en Bibi gaan Marije en Lava achterna. Marije krijgt steken in haar zij en stopt bij de slagboom. Wat kan die Dalmatiër hard lopen zeg. De anderen hebben Marije ingehaald. Door de miezerregen is het niet druk bij het fort. Marc legt aan de chauffeur van de TukTuk uit dat hun hond is weggerend en vraagt of hij hen naar het fort wil brengen. De chauffeur is de beroerdste niet en zegt: "Stap maar in. Ik rijd jullie er wel even naar toe."

"Waarom staat hier eigenlijk een fort?", vraagt Joep aan de chauffeur. "Het fort is gebouwd om te voorkomen dat de vijand via de Rijn ons land binnen zou vallen", vertelt de chauffeur. "Vanaf het fort kun je heel ver kijken." "Ja, dat klopt", zegt Marc, "we zijn een keer met pap en mam bovenop het fort geweest. Je hebt daar een fantastisch uitzicht over de splitsing van de Waal en het Pannerdensch Kanaal." "De Rijn is al eeuwenlang een belangrijke rivier", vervolgt de chauffeur. "Zelfs de Romeinen zagen dit in en hebben destijds een dam gebouwd. Door de dam stroomde er minder water naar de Waal en meer water naar de Rijn. De Rijn werd zo een brede, diepe grensrivier en de noordgrens van het Romeinse Rijk." "Echt indrukwekkend!", zegt Marije.

Als de vier bij het fort aankomen, zien ze Lava iets verderop tussen een paar struiken staan met haar neus in een hol. De vier bedanken de chauffeur en rennen naar Lava toe. Marc is als eerste bij Lava. Hij pakt haar vast en trekt haar uit het hol. "Voorzichtig!", zegt Bibi. "Kijk nou, ze bloedt." Inderdaad zit er een bloedspoortje op de neus van Lava. Marije pakt haar zakdoek en veegt het bloed weg. Het valt erg mee, het is maar een klein wondje. Joep voelt even in het holletje. "Au", roept hij. "Wat doe je nou stom", zegt Marije. "Kijk eerst!"

Voorzichtig kijkt Bibi in het hol maar ze ziet niets. Ze duwt de planten opzij en pakt een takje waarmee ze wat zand wegveegt en dan ineens ziet ze iets liggen. Ze veegt nog een beetje zand weg. Er ligt een langwerpige dunne spijker op een soort cirkel. Zoets heeft ze nog nooit gezien. Ze laat het vreemde ding aan de anderen zien. "Laat toch liggen, die vieze troep", zegt Marc. "Kom, we gaan naar huis, vlaai eten." "Ja", zegt Joep "pruimenvlaai, lekker!" Bibi stopt haar vondst in haar vestzak. Thuis gaat ze het ding schoonmaken en wie weet bewaart ze het wel in één van oma's weckflessen. Toen oma stopte met het wekken van fruit mocht zij de flessen hebben. Bibi legt hier haar vondsten in. Mooie stenen, schelpen en misschien ook dit.

Terug moeten ze lopen en ze komen verregend bij hun huis aan de dijk aan. "Lava foei", zegt mam "in je mand! Echt die hond! Hopeloos. Maar wat zie ik, heeft ze gebloed? Och die arme ziel." "Ja", zegt Bibi "ze zat met haar kop in een hol en kwam met haar neus tegen dit ding." "Heb je dat modderige ding meegenomen?", vraagt mam. "Leg dat vieze ding niet hier op de keukentafel." Bibi pakt haar vondst op en brengt het snel naar haar kamer.

Als ze beneden komt, hoort ze mam aan oom Theodoor vertellen dat ze zich heeft aangemeld voor het programma Praal of Prul. Mam laat hem het oranje melkkannetje met het goudkleurige randje zien. Het is van haar grootouders geweest. "Het is zo mooi, ik ben er altijd heel zuinig op", zegt ze. "Ik ben zo benieuwd hoeveel het waard is." "Ach", zegt oom Theodoor "dat oranje theeservies, dat is gewoon kitsch". "Toch ga ik er overmorgen naar toe", zegt mam. "Waar zijn de opnames?", vraagt oom Theodoor. "Hier in Fort Pannerden", antwoordt mam.

"Opnames? Komt u dan op tv?", vraagt Marije. "Wat vet!" "Ja, wie weet!", lacht mam. "Pral of Prul is een programma van Provincie Teevee. Eigenlijk hetzelfde als het programma "Tussen Kunst & Kitsch." "Oh, mogen wij mee?", vraagt Marije." "Nee, dat kan echt niet", zegt mam. "Het is coronatijd en de regels zijn nu streng. Ik moet er precies om half één zijn en ik mag niemand meenemen." "Wat jammer", zegt Marije. "Mam, wat is nu de bedoeling? Blijven we alleen naar de vlaai kijken of gaan we hem ook opeten?", vraagt Marc. "Pak de gebaksschoteltes maar Marc, dan snijd ik de vlaai aan", antwoordt mam. Mam snijdt zes grote stukken vlaai af. En even later zitten ze te smullen.

's Avonds gaan Marije, Marc en Joep, Lava uitlaten. Bibi gaat niet mee want ze wil haar vondst schoonmaken. Ze pakt een doekje en gaat aan het werk. Als alle zand en modder eraf is, ziet ze dat het geen spijker is. Het is een speld met aan de bovenzijde een sierlijke krul. De speld zit op een cirkel die aan de onderkant open is. Bibi twijfelt niet. Dit gaat ze bewaren! Ze kijkt uit het raam en ziet de zon heel mooi tussen de wolken door schijnen. De zonnestralen weerkaatsen op het water van het Pannerdensch Kanaal. Ze kijkt nog een keer naar haar vondst, die schittert ook een beetje in de zon. Dan hoort ze Lava vrolijk blaffen, de anderen zijn terug. 's Avonds kijken ze met z'n allen naar een spannende film.

Die nacht droomt Bibi van alles door elkaar. Lava rent en rent. Als ze Lava eindelijk heeft ingehaald, gaat ze met de hond op een boot terug. Het is een soort lange, houten roeiboot met een groot zeil. Er zitten mannen te roeien. Bibi zit naast een mooie dame. De dame draagt een lange oranje jurk zonder mouwen met daarover een halsdoek. Aan de oever op de rechterzijde van de Rijn ziet ze mannen grote stenen dragen. Het is er een drukte van belang. De dame zegt iets tegen haar. Maar Bibi kan haar niet verstaan. Bibi buigt naar de dame toe en dan ziet ze een glinstering. Ze schrikt wakker. De zon komt net door de gordijnen heen en schijnt in haar gezicht. Wat was dat nu? Wat droomde ze? Zo jammer, nu ze wakker is, kan ze zich alleen nog flarden van haar droom herinneren.

Vandaag gaan de vier op expeditie in Fort Pannerden. Omdat ze buurtbewoners zijn, mogen ze zonder begeleiding van hun ouders gaan. Als de vier in het fort komen, zijn ze nog iets te vroeg. Nu met corona zijn de activiteiten met een tijdslot ingepland. Ze moeten daarom even in de filmzaal wachten. Daar kijken ze naar een film over de geschiedenis van Fort Pannerden. De film begint met de Romeinen die rond het jaar 0 naar Nederland kwamen en hier 500 jaar gewoond hebben. Ineens ziet Bibi in een flits haar droom terug. Ze zit weer naast de dame met de prachtige oranje jurk. Ze kijkt naar de halsdoek. Er zit een... "Kom Bibi, wat zit je te dromen! Hoorde je niet dat we opgeroepen worden?", zegt Joep. "We kunnen met de expeditie beginnen." Bibi staat op en volgt de anderen.

De expeditie is heel leuk. Ze lopen door het hele fort. Ze zien de hangmatten van de soldaten en horen het gesnurk van de soldaten. Net echt! Natuurlijk vinden de jongens het kanon geweldig interessant. Marc maakt er tig foto's van. Marije vindt het mozaïek van de krakers echt vet. Als Joep de wc's van de krakers ziet, zegt hij: "Het lijken wel Romeinse wc's. Die zag ik bij het tv-programma Welkom bij de Romeinen." "Toch nog een beetje Italië!", zegt Marije "En wie weet", fluistert ze tegen Bibi, "ontmoeten we deze week ook nog een knappe Italiaan!"

Als ze thuis komen, is pap de visspullen in de auto aan het zetten. Hij gaat op forel vissen. De jongens willen mee. "Zullen wij op mijn kamer gaan chillen Marije? Dan nemen we een fles cola en een zak chips mee naar boven", stelt Bibi voor. Marije vindt het een goed idee. Ze vindt de kamer van haar nichtje heel gezellig. De vrolijke gordijnen, het bed met de ouderwetse gehaakte spreij en natuurlijk de kast met de weckflessen.

Marije ziet dat Bibi haar nieuwste vondst in een weckfles heeft gedaan. "Oh, wat heb je dat ding mooi schoon gekregen. Het ziet er heel apart uit. Het lijkt een soort speld." "Ja, hè", zegt Bibi. "Het is heel gek maar sinds ik deze speld heb, droom ik raar en vanmorgen kreeg ik bij de film in het fort weer een flits van de droom." "Wat heb je dan gedroomd?", vraagt Marije. Bibi vertelt haar droom. "Het lijkt wel of je iets van vroeger droomt. Die lange, houten roeiboot en die dame in de lange jurk, dat is niet iets van deze tijd", zegt Marije. "Herinner je je nog meer?" "Ik weet alleen nog dat de dame iets tegen mij wilde zeggen. Maar ik verstond haar niet", zegt Bibi. "Ik zou echt heel graag willen weten wat we gevonden hebben." "Ik ook", zegt Marije. Ze pakt nog wat chips en stopt die in haar mond. "Hé!", roept ze ineens, tegelijk verslikt ze zich in de chips en moet ze hoesten. Als ze weer bij is gekomen, begint ze te lachen. "Ik heb een heel goed plan!", roept ze. Dan begint ze met Bibi te fluisteren. De ogen van Bibi beginnen te stralen. "Top, doen we!", zegt Bibi enthousiast.

Die avond zitten de vier voor de laptop naar Provincie TeeVee te kijken. “Doodsaai, dat mensen daar naar kijken”, zucht Joep. “Maar deze keer wordt het anders”, joelt Marije. “Sst”, zegt Bibi, “niet zo hard!” Marije en Bibi hebben de jongens verteld dat ze de speld morgen aan de taxateur van het programma Praal of Prul willen laten zien. Om te weten wie de presentator en wie de taxateur zijn, kijken ze een aflevering van Praal of Prul terug. Ze zien dat Freek Bloemendaal het programma presenteert en dat Tom Dijkveld de taxateur is. Maar nu is de grote vraag: “Hoe kunnen ze morgen de taxateur de speld laten zien?”

Marije stelt voor om aan tante Merel te vragen of zij in plaats van het melkkannetje de speld meeneemt. Dat plan wordt direct van tafel geveegd. “Nee”, zegt Marc, “absoluut onmogelijk! Mam en haar melkkannetje”, zucht hij “daar hebben we al maanden naar moeten luisteren.” Joep oppert dat er misschien een geheime ingang is, zodat ze langs die weg ongezien het fort binnen kunnen komen. Ook dat plan wordt afgewezen. Zelfs Marc vindt dat Joep nu teveel fantasie heeft. Marc zegt: “Ik vraag het gewoon als de taxateur hier op de dijk aan komt rijden.” “Maar waarom zou hij stoppen voor een paar kinderen?”, zegt Marije. “En hoe weet je met welke auto hij komt?”, zegt Joep. Ze praten er de hele avond over, maar komen er niet uit. Voor ze het in de gaten hebben, is het al elf uur. Marije gaapt. “Ik ga naar bed”, zegt ze. “Ik ook”, zegt Bibi. “Ik zet de wekker”, zegt Joep “want we mogen ons morgen niet verslapen.”

Eenmaal in bed, kan Bibi niet in slaap komen. Ze staat op en zet het raam open. Het is nu helemaal stil buiten. De volle maan schijnt op het water van het Pannerdensch Kanaal. Hun huis staat op een mooie plek, vindt ze. Ze gaat weer terug in bed. Ze denkt aan de speld, aan de boot, aan het fort, aan de film en valt in slaap. Ze ziet de boot bij de rechteroever aanmeren. De dame met de lange oranje jurk stapt uit de boot, maar verliest haar evenwicht en valt. Onmiddellijk zijn er mensen die haar helpen. Als ze weer rechtop staat, kijkt ze naar haar jurk. Er zit een moddervlek op en haar halsdoek is afgegleden. Ze pakt de gescheurde doek. Er glinstert iets op de grond. De dame kijkt er kort naar en richt dan haar blik op de overkant van de rivier. Het lijkt of ze naar iemand kijkt. Maar er is niemand, alleen ik, denkt Bibi. De vrouw glimlacht en knikt naar haar en zegt vriendelijk: “Signorina, questa è per te.”ⁱ

Bibi wordt wakker en het is heel gek maar de droom voelt niet raar. Wat de vrouw sprak, klonk anders maar toch bekend. Signorina? Ze ligt even te denken, dan weet ze het weer. Signorina! Dat zei die leuke jongen van de markt vorig jaar in Italië ook tegen haar. Signorina betekent juffrouw. De dame in de oranje jurk sprak dus Italiaans! Ze voelt dat de speld van de dame uit een ver verleden is. En die speld, die is nu voor haar. Wat een cadeau! Ze glimlacht nog steeds als ze weer in slaap valt.

De volgende morgen als Bibi wakker wordt, hoort ze dat Joep al op is en ook Marc hoort ze praten. Hoe laat is het eigenlijk? Zeven uur. Haha, zo vroeg zijn ze nog nooit in de vakantie opgestaan. Wat een topdroom heeft ze vannacht gehad! Ze kan niet wachten om het de anderen te vertellen. Mam is ook vroeg op want ze wil om acht uur bij de kapper zijn. Haar kapsel moet goed zitten voor de tv-opname. Dat komt goed uit want dan kan Bibi tijdens het ontbijt de anderen over haar droom van vannacht vertellen. En ook heeft ze een idee om in het programma Praal of Prul te komen!

“En?”, vraagt Marije. “Heb je vannacht weer gedroomd?” “Ja”, zegt Bibi. “Nee”, zegt Marije, “echt?” “Ja”, zegt Bibi. “Vertel!” Bibi vertelt de bijzondere droom. De anderen vergeten te eten. Wat een verhaal! Een Italiaanse dame van lang geleden. De chauffeur van de TukTuk had het over de Romeinen, die 2000 jaar geleden over de Rijn voeren. Het is misschien wel een Romeinse speld! “We moeten de taxateur spreken. We komen op tv, we worden beroemd.” Ze praten en lachen door elkaar.

Bibi zegt dat ze zich wil kleden als de Romeinse dame. Als ze dan bij de ingang van het fort gaan staan, kunnen ze de presentator en de taxateur niet missen. De anderen vinden het een goed idee. "Joep en ik maken een spandoek", zegt Marc. "Ja, met daarop: Schatgravers vinden eeuwenoude Romeinse speld bij Fort Pannerden", zegt Joep. "Heel misschien is de tekst een beetje aan de lange kant", grinnikt Marije. "Ach", zegt Marc "daar komen Joep en ik wel uit."

"Heb je een oranje lange jurk?", vraagt Marije. "Nee", antwoordt Bibi. "Ik heb wel een heel leuk oranje truitje vorig jaar op de markt in Italië gekocht. Maar een oranje rok, tja, die heb ik niet." "Oh, heel simpel", zegt Marc. "Je trekt de oranje carnavalsrok van mam aan en je doet die zijden sjaal van mam om je hals." "Ik moet toegeven dat de rok een heel goed idee is", zegt Bibi, "maar die mooie, dure, zijden sjaal, dat vindt ze vast niet goed." "Maakt niet uit", zegt Joep, "ze weet het toch niet en het is voor een goed doel."

De meiden gaan naar boven. De jongens gaan naar de schuur. Ze vinden een stevig stuk karton en schilderen daarop: "Romeinse speld." Met de föhn probeert Joep de verf sneller te laten drogen. Ondertussen appt Marc naar mam dat ze naar het kasteel fietsen en daarna bij de Linge gaan picknicken. Mam appt terug dat ze lekkere broodjes bij de bakker mogen halen voor de picknick. Het voelt niet helemaal goed om een smoes te verzinnen. Maar ze vinden alle vier dat het nu even niet anders kan.

De toegangsweg naar het fort is afgesloten in verband met de opnames voor Praal of Prul. Ze fietsen daarom over de dijk tot het punt waar je het natuurgebied de Klompenwaard in kunt lopen. Daar zetten ze hun fietsen op slot. Het eerste stukje gaat steil naar beneden. Ze steken het wildrooster over en wandelen dan door de natuur naar Fort Pannerden. Bibi zegt dat ze de rode geuzen, de wilde koeien niet wil tegenkomen, want die vindt ze zo eng. Het lijkt goed te gaan, maar als ze bijna bij het fort zijn, staat er bij het hek toch een koe. Bibi wil daar absoluut niet langs. Marc en Joep proberen haar te overtuigen, maar Bibi is niet om te praten. Uiteindelijk maken ze een omtrekkende beweging om de koe heen. Ze lopen richting de splitsing van de Waal en het Pannerdensch Kanaal en daarna weer terug naar het fort.

Bij de brug voor het fort gaan ze staan. Bibi in haar Romeinse outfit. De jongens met het bord en Marije haalt de weckfles waar de speld in zit uit haar rugzak. Een vrijwilliger van Fort Pannerden loopt naar buiten en vraagt: "Wat doen jullie hier?" Marije antwoordt: "We zijn door het programma Praal of Prul gevraagd om bij de entree te staan." De vrijwilliger wordt opgepiept en loopt weer naar binnen. Hij roept nog: "Blijf daar staan en kom niet naar binnen." "Laat dat nou net onze bedoeling zijn", grijnst Joep. Er komen auto's aanrijden. Ze zien cameramannen en technisch personeel in en uit lopen. De presentator en de taxateur hebben ze nog niet gezien. Het is wel grappig dat iedereen hen groet en het blijkbaar heel normaal vindt dat zij bij de ingang staan.

Na een tijdje komt een man naar buiten die druk loopt te gebaren en naar de cameramannen schreeuwt: "Maak opnames van buiten van het fort en op het fort en van de gracht en van... Oh nee, stop, stop, Freek komt eraan. Film eerst de entree van Freek." En ja, daar komt Freek Bloemendaal. Het is gek om hem nu "live" te zien. Freek kijkt verrast naar de vier. "Dat is toch niet de bedoeling", zegt hij. "Stop de opname", roept de drukke man, die de regisseur blijkt te zijn. "Dit is een programma voor volwassenen", zegt Freek. "Wat doen die kinderen hier?" "Weg, weg", roept de regisseur naar de vier. "Ai", denken ze, "dit gaat niet goed." Bibi zegt: "Meneer Bloemendaal wij hebben een vondst gedaan." "Jongens dat is leuk, maar de opnames zijn van het begin tot het einde gescript door de redacteur en jullie staan niet ingepland. Jullie moeten nu onmiddellijk het terrein verlaten, anders loopt onze hele planning in het honderd en" "Wat een geweldig idee! Een Romeinse dame", horen ze ineens iemand zeggen. Freek Bloemendaal, de regisseur en de vier draaien zich om.

Daar is Tom Dijkveld, de taxateur. “Sì”, zegt Bibi. “Ik wil u mijn opgegraven speld laten zien.” Ze haalt de deksel van de weckfles en haalt haar vondst eruit. Tom kijkt naar de speld en kijkt nog eens. “Jongens, dit moet ik binnen even onder mijn loep bekijken. Het lijkt een 2000 jaar oude speld! Kom mee naar binnen.” De regisseur is helemaal stilgevallen. Een 2000 jaar oude speld! Eindelijk voor het eerst in dit seizoen echt iets van waarde. Geen kitsch. Dat zou een kijkcijferkanon kunnen worden!

De vier volgen Tom naar binnen. Bibi legt de speld op de tafel. Tom trekt zijn handschoenen aan, doet een oogloep in en pakt voorzichtig de speld op. Hij bestudeert de speld heel aandachtig. Het is muisstil in de ontvangstruimte. Dan legt hij de speld neer en doet zijn oogloep uit. “Vertel eens, waar hebben jullie deze gouden fibula uit de Romeinse tijd gevonden?”

“Goud! Een gouden wat?”, roepen ze verbaasd. “Een fibula is een Romeinse mantel- of doekspeld”, glimlacht Tom. Bibi lacht. Alle puzzelstukjes zijn compleet. Haar droom klopt! Tijdens de val van de Romeinse dame is de halsdoek gescheurd en de fibula, de doekspeld is op de grond gevallen. De Romeinse dame wilde waarschijnlijk aan Bibi vertellen dat de speld daar lag. Voor haar! Bibi straalt helemaal.

De cameraman richt de grote camera op de vier. Bibi vertelt het hele verhaal, soms aangevuld door de anderen. “Prima”, zegt de regisseur. “Deze opname staat er in één keer goed op. Gefeliciteerd jongens wat een mooie vondst en wat een bijzonder verhaal! We moeten nu door met het programma. Laat jullie naam en adresgegevens achter bij mijn rechterhand, Yoni. Zij neemt contact op met jullie ouders. Wij hebben natuurlijk hun toestemming nodig om deze opname te kunnen uitzenden.” “Mijn moeder heeft zich aangemeld voor dit programma. Ze kan elk moment arriveren”, zegt Bibi. “Dat komt goed uit, dan kunnen we gelijk alles met haar bespreken”, zegt de regisseur.

De vier gaan naar Yoni en lopen daarna uitgelaten naar buiten. Ze worden met een TukTuk teruggebracht naar de dijk. Onderweg komt een andere TukTuk hen tegemoet. Daar zit mam in met op haar schoot de tas met het oranje melkkannetje. “Wat doen jullie hier?”, roept mam verbaasd. “Hé Bibi, wat doe jij met mijn dure sjaal?” “We komen op tv”, roepen de vier terug. Mam is zo verbaasd dat ze de tas bijna van haar schoot laat glijden. Ze kijkt achterom naar de vier en snapt er duidelijk niets van.

Later die dag staat de telefoon roodgloeiend. De fibula is groot nieuws. Het Jeugdjournaal, de krant en zelfs de burgemeester, iedereen wil Bibi spreken. De dag erop geven de vier verschillende interviews. Bibi heeft haar Romeinse “jurk” aan. Van mam mag ze zelfs de zijden sjaal om doen. Ook Lava wordt op de foto gezet. De directeur van het Museum Romana belt en vraagt of zij de fibula in hun collectie mogen opnemen. Maar Bibi wil dit niet. De fibula is bij Fort Pannerden gevonden en hoort thuis in het fort vindt Bibi. De anderen zijn het helemaal met haar eens.En het oranje melkkannetje? Dat blijkt een heel normaal kannetje te zijn en is nu gevuld met koffiemelk!

De rest van de vakantieweek is het mooi zomerweer. Ze zwemmen, kanoën op de Linge en eten ijs. Als Bibi op een middag de ijswinkel uitloopt, hoort ze Italiaans praten. Ze kijkt op en ziet een jongen met zijn vader bij de ingang staan. De jongen kijkt naar haar en lacht. Zijn vader zegt: “Ciao bella!” Ma tu sei la bella ragazza della TV!” Bibi heeft alleen “Ciao bella” verstaan. De Italiaanse jongen vertaalt: “Jij bent het mooie meisje van de tv.” Bibi bloost. Marije stoot haar aan. “Geen Italië, maar wel een knappe Italiaan! Wat wil je nog meer?!” Bibi lacht. “Sì, ik ben Bibi van de TV”, zegt ze. “Samen ijs eten op het terras?”, vraagt de jongen. “Sì”, antwoordt Bibi stralend. Nu is het helemaal een topvakantie! En wie weet het begin van een Italiaanse romance.....!

ⁱ Signorina, questa è per te. = Juffrouw, dit is voor jou.

Geschreven door: Yne Witjes